కథకంచికి

శ్రీ రావికొండలరావు

పాత్రలు :

వల్లకాల్లో రామనాథయ్య	(50 సం॥)
అవాలగోపాలం	(35 సం॥)
అన్నమోరామచంద్ర	(45 సం॥)
అరిచేతిలో వైకుంఠం	(30 సం॥)
రసికజన మనోభిరామం	(27 సం॥)
తోగుట్టు పెరుమాళ్ళు	(18 సం॥)
పీతిచంద్రిక	(24 సం॥)

[ఒక పెద్దహాలు, హాలుమధ్య చిన్న టీపాయ్, చుట్టూ మూడు కుర్చీలూ, టీపాయ్‌మీద 'ఆష్‌ట్రే', కొన్ని పుస్తకాలూ వున్నయ్. గోడలనిండా కొన్ని పటాలూ, కాలెండర్లూ, ఒక కుర్చీలో నాయిక కూచుని వుంటుంది. ఒక పత్రికతీసి, పేజీలు తిప్పి చూసి, మళ్ళీ పడేసి, నిట్టూరుస్తుంది. ఏదో ఆలోచించి, వీధిలోకి చూస్తుంది—ఎవరికోసమో నిరీక్షిస్తున్నట్టు. అరిచేతిలో వైకుంఠం ప్రవేశిస్తాడు. అతన్ని చూసి ఆమె చీదరించుకున్నట్టు మొహంపెట్టి అటు తిరుగుతుంది. వైకుంఠం దగ్గరగా వస్తాడు. రెండు జేబుల్లోనూ చేతులుపెట్టి, ఆమెకేసి చూసి విషపునవ్వు నవ్వుతాడు. ఆ నవ్వుతో ఆమె లేస్తుంది. ముందుకు వచ్చి,]

ఆమె : ఛీ—మగజాతి లక్షణమే ఇది! ఒకసారి చెబితే ఈ పురుషులకు బుద్ధివుండదు. మా ఇంటికి రావొద్దనీ, నన్ను చూడవద్దనీ ఎన్నిసార్లు చెప్పినా, దున్నపోతుమీద వాన కురిసినట్టు లక్ష్యపెట్టకుండా వున్నాడుకదా—

అ. వై : ఏమిటో దున్నపోతూ, వానా అంటున్నావులే. అను. నిజంగా నువ్వు నన్ను తిట్టినా ఆ తిట్లు ఆనందంగానే వుంటాయ్; సౌందర్యంగా వుంటాయ్, మనోహరంగా వుంటాయ్!

ఆమె : ప్రసాద్! కట్టిపెట్టు నీ కవిత్వం! నీ మాటలూ వలపులూ వింటూ కూచోటానికి నాకేం తీరికలేదు. తక్షణం నాయింటి నుంచి వెళ్ళిపో. ఫోఁ!

అ. వై : (నవ్వి, తగ్గి) ప్రేయసీ! నీకోసం నేను ఎన్ని గాలిమేడలు కట్టానో, ఎన్ని వూహాసౌధాలు సృష్టించానో, ఎన్ని ఆకాశహార్మ్యాలు నిర్మించానో, నీకు తెలియని విషయంకాదు. ఏనాడైతే నీ సుందరవదనాన్ని సదర్శించే సందర్భం నాకు కలిగిందో, ఆనాడే నేను నిన్ను వలచాను. నువ్వులేని నా జీవితం సూర్యుడులేని పగలు, సురభిళంలేని పుష్పం—సుగుణంలేని సుందరి!

ఆమె : ఆ మాటలన్నీ ఏనాటినుంచో నువ్వు చెబుతూనే వున్నావు. నా మాటవిను, ఇక్కడినుంచి వెళ్ళిపో.

అ. వై : వెళ్ళిపొమ్మని అంత తేలిగ్గా అనేస్తావేం చంద్రికా! నిన్ను వొదిలి నేను ఎక్కడికీ వెళ్ళలేను. నా వూహాలూ, వుద్రేకాలూ అత్త పేకమేడల్లాగా కూల్చేస్తావా చంద్రికా!

ఆమె : నీ వూహాలూ వుద్రేకాలతో నాకేం పని? నిన్ను నేను ఏనాటికీ వరించలేను. (తన్మయత్వంతో) నా మనస్సు ఏనాడో అతనిపై లగ్నమయింది. నా హృదయాన్ని అతనికి ఏనాడో అర్పించాను.

అ. వై : ఆఁ! ఏమిటంటున్నావు చంద్రికా! నీ మనస్సు ఇంకొకడిపై లగ్నమయిందా? నువ్వు ఇంకొకడిని ప్రేమిస్తున్నావా? (కోపంగా) ఎవడు వాడు?

ఆమె : నా ప్రేమమూర్తి, నా ఆరాధ్యదైవం, నా నిండుజాబిల్లి-మోహన్!

అ. వై : ఆఁ! ఏమిటి చంద్రికా—ఆ నిర్భాగ్యుడు మోహన్ గాడిని మోహిస్తున్నావా?

ఆమె : అతనేం నిర్భాగ్యుడుకాడు—నిందగా మాట్లాడకు!

అ. వై : నిర్భాగ్యుడు కాకపోవటమేం? వాడికేం వుందమ్మా - మేడలా-కారా?

ఆమె : ఈ ఆడంబరాలు లేనంతమాత్రాన అతనెన్నటికీ నిర్భాగ్యుడు కాడు. అతని హృదయమే నా ధనం—అతని పలుకే నా బంగారం!

అ. వై : చాలించు చంద్రికా ఈ దండకం! పూటపూటకీ మాటికీ వతికే కటిక దరిద్రుడు, చింకిగుడ్డలూ చింపిరిజుట్టూతో జీవించే నిరుద్యోగి, అనురాగం అంటే ఎరుగని అధమాధముడు, వాడా నీ ప్రియుడు? నిన్ను కన్నెత్తి చూడటానికయినా వాడికి అర్హతలేదు చంద్రికా!

ఆమె : అనవసరప్రసంగం ప్రసాద్! ఇక నీతో నేను మాట్లాడదల్చుకోలేదు. నువ్వు తక్షణం దయచెయ్యి!

అ. వై : (కోపంగా) చంద్రికా!

ఆమె : ఏం—బెదిరించి ప్రేమింపజేసుకుందామనుకుంటున్నావా? కల్ల. నీ బెదిరింపులకు బెదిరిపోయే పిల్లనుకాను. ఇది చెబుతున్నాను విను—నువ్వు మళ్ళీ నా మేడ ఎక్కితేమాత్రం మాట దక్కదు! (లోపలికి పోబోతుంది)

అ. వై : (గొంతు తగ్గించి, మెత్తగా) చంద్రికా—

ఆమె : (గిరుక్కున తిరిగిచూసి) ఏం?

అ. వై : ఒక్కమాట! (దగ్గరకు రాబోతాడు)

ఆమె : అక్కడినుంచే చెప్పు ఆమాట ఏమిటో !

అ. నై : నేను నిన్ను హృదయపూర్వకంగా ప్రేమించాను; నువ్వే నా సర్వస్వం అనుకున్నాను. నీకోసం ఎంతటి త్యాగాన్నయినా చెయ్యటానికి సిద్ధంగా వున్నాను. నన్ను ద్వేషిస్తున్నావు. ఇంట్లో నా తండ్రికి చెడ్డయినాను. నిన్ను వివాహం చేసుకుంటే దమ్మిడీ ఆస్తయినా దక్కనివ్వనంటున్నాడు మా నాన్న! దానికి తలవొగ్గాను. నా తండ్రి తర్వాత ఏకైక వారసుడినైన నాకు సంక్రమించాల్సిన అతుల ఆస్తిని నీ కోసం త్యజిస్తున్నాను. ఆలోచించు—నువ్వు 'వూ' అంటే నీ కాళ్లకు బంగారుచెప్పులు చేయిస్తాను. చెప్పు చంద్రికా—ఒక్కమాట చెప్పు !

ఆమె : అతుమాటలు చెప్పాను. నువ్వన్నిత్యజించినా, ఎన్ని కొడుతున్నా నేనేం బాధ్యురాలిని కాను. అట్టే నన్ను బాగించకు. వెళ్లు త్వరగా. నా మోహన్ వచ్చే వేళకూడా అయింది. తక్షణం వెళ్లు.

అ. నై : (వికృతనవ్వు నవ్వి) నయానా భయానా చెప్పినా, లాలించి బెల్లించినా నువ్వు వినవు. చూస్తాను—ఎవరు అడ్డువస్తాడో! ఆ గర్భదరిద్రుడు మోహన్ గాడు కాదు—వాడి తాత దిగివచ్చినా సరే, నన్నడ్డగించలేడు! (నవ్వి) నన్ను తప్పించుకుని నువ్వెక్కడికీ పారిపోలేవు. (చంద్రిక లోపలకు పోబోతే ధటాలునవెళ్లి ఆమెకు అడ్డంగా నించుంటాడు. మళ్లీ నవ్వి) ఎక్కడికి పారిపోతావ్ (పళ్లునొక్కుతూ) చి—లు—కా— (ఆమెచేతిని పట్టుకుని లాగబోతాడు. ఆమె ఓ కేక వేసి, చెయ్యి వొదిలించుకొని, అతన్ని లెంపకాయ కొట్టటానికి చెయ్యెత్తి కొట్టబోయి, అతనిముఖంలోకి చూస్తూ వుండిపోతుంది. అతనూ అట్లాగే ఆమెకేసి చూస్తూవుంటాడు. ఆమె చలనం లేకుండా, ఎత్తినచెయ్యి ఎత్తినట్టేవుంచి అతని కళ్లు నిశ్చలంగా చూస్తూ వుంటుంది. ఆమె కేకతోటే వీధిలోంచి రసికజనమనోభిరామం ఆత్రుతగా ప్రవేశించి, "చంద్రికా" అనిపిలిచి, "ఏం జరిగింది, చంద్రికా ఏం జరిగింది?" అని ముందుకు రాబోయి, ఆమెనుచూసి అక్కడే తక్కున నించుని చూస్తూవుంటాడు. ఒక్కక్షణం ముగ్గురూ అట్లావున్న తర్వాత లోపల్నుంచి నాటకం దర్శకుడు అబాలగోపాలం ఆత్రుతగా ప్రవేశించాడు.)

అబాలగోపాలం: (వస్తూ) అబ్బబ్బబ్బ... బ్రహ్మాండంగా జరుగుతున్న సీనుకు ఏమిటిలా ఆపేశారు? కానీండి. అమ్మా, చంద్రికా, కొట్టు—కొట్టూ—

అన్నపూర్ణా రామచంద్ర: (లోపల్నుంచి వస్తూ) కొట్టవమ్మా చంద్రికా, వండర్ ఫుల్ గావుంది సీను. కానీండి — కంటిన్యూ చెయ్యండి వూ—

కళ్లకొట్లో రామనాథయ్య: ఆఁ. రాను వనకొలే (తొందరగా వస్తూ) కొట్టవేం అమ్మా—తెల్లారితే నాటకం! ఇంకా ప్రేమలే?

అ. రా: క్లయిమాక్సుకుపోయే సన్నివేశం, వారంరోజులు కష్టపడి స్క్రిప్ట్ కూచుని రాశాను. పవర్ ఫుల్ సీక్వెన్స్—ఏమిటీ—చెల్లంకొట్టిన రాయిలాగా నువ్వు కొట్టకుండా నించుంటే ఎట్లా చెప్పమ్మా—చంద్రికా—

నటి చంద్రిక: అబ్బ! ఎట్లా కొట్టమంటారండీ! ఇదేం చెయ్యమనుకున్నారా—ఏదన్నా ప్రాణంలేని ఆయుధం అనుకున్నారా! ఆయన్ను నేను కొట్టటం ఏమిటి? 'కవిగారూ కొత్తమార్చండి బాబూ!' అంటే మీరు వినరు!

అ. గో: కొట్టటం అంటే నిజంగా కొడుతున్నారా ఏమిటి చంద్రికా—నటన! నటించేటప్పుడు అనేకవిషయాలు జరుగుతూ వుంటయ్. అవన్నీ నిజమనుకుంటే ఎట్లా? సరే, కంటిన్యూ చెయ్యండి. (వీళ్లతో) పదండి—(వెళ్లబోతారు)

చంద్రి: కొట్టాననుకుందురూ—తర్వాతది ప్రారంభిద్దాం.

న. రా: అనుకుంటే ఎట్లాగమ్మా కుదిరేది? కొట్టాల్సిన సీనులో కొట్టకా, తిట్టాల్సిన సీనులో తిట్టకా, ఏమిటిది? నాటకాల్లోనూ సినిమాల్లోనూ ఇవ్వన్నీ చూసుకుంటే ఎట్లా? మొన్న మద్రాసుపోయినప్పుడు షూటింగుకు పోయినాను కవిగారూ-సారీ! కొరడా పట్టుకుని ఆ ఇన్స్పెక్టరు—ఇదిగో— చెయ్యెత్తి యాక్షను చెయ్యబోతాడు)

అ. గో: పదండి, పదండి. (ఆ చేతిని పట్టుకుని లోపలకు లాక్కుపోతాడు)

(రసికజనమనోభిరామం వీధివేపు పోతాడు)

అ. రా: అమ్మాయ్—చంద్రికా—కొట్టకపోయినా నువ్వా ఏమోషన్లో చెయ్యిచాచి అతనిబుగ్గమీద వేసినా చాలు—ఏమిటీ

చంద్రి: ఎఫెక్టు రాదు గదండీ!

అ. నై: అబ్బ—ఎఫెక్టు ఆర్కెస్ట్రా వాళ్లు దాత ఇప్పిద్దాంలే!

చంద్రి: మీ రుందురూ గొడవ!

అ. గో: (లోపల్నించి, రెండడుగులు ముందుకువచ్చి) కమాన్, కమాన్.

అ. రా: మనడైరెక్టరుగారు కేకలు మొదలెట్టాడు. చూడూ— (ఆమెచెవిలో ఏదోచెప్పి నవ్వుతూ) ఏమిటీ—

చంద్రి: రేపునాటకంలో స్టేజిమీద కొడతానులెద్దురూ!

న. రా: అన్నన్నన్నా...(అంటూ ఆత్రుతగా రాబోతాడు. గోపాలం 'ఇశ్' అని అతన్ని లాక్కుపోతాడు)

అ. గో: (కంఠం) కానీండి, కానీండి. అన్నపూర్ణా రామచంద్రగారూ—మీ రొచ్చేసేయండి! (అ. రామచంద్ర వెళ్ళిపోతాడు. రంగంమీద ఇద్దరేవుంటారు)

చంద్రి: (లోపలకుచూస్తు) హీరోగారు వచ్చిన దగ్గర్నుంచీ మొదలెడతాం—

అ. రా: (వస్తూ) అదికుదరదమ్మా అమ్మాయ్—నువ్వాలెంపకాయ...(అనబోతూవుంటే, ఒకడుగు ముందుకువేసి, న. రామనాథయ్య 'ఇశ్' అని అతన్ని లోపలకు లాగేస్తాడు)

రాముం: (వీధివేపునుంచి వస్తూ) నన్నురమ్మంటారా అండీ!

అ. గో: (కంఠం) ఆఁ ఆఁ—మీ పొజిషన్లో మీరు నించోండి. (రాముం నించుంటాడు)

చంద్రి: (వైకుంఠాన్ని చెయ్యెత్తి కొట్టబోయి తగ్గుతుంది)

రాముం: కొట్టండీ, కోమలహస్తమేగా—ఏం దెబ్బతగుల్తుందీ!

అ. వై : (సీరియస్‌గా చూస్తూ) కోమలహా స్తమా, వజ్రాయుధమా మీరురండి. తెలుస్తుంది. (చంద్రికతో) చంద్రికా, కొట్టినట్టు చెయ్యి చాచుదూ, చాలు—(తనే ఆమెచేతిని తీసుకుని తనబుగ్గమీద పెట్టకుంటాడు.) మీరు రండి రామంగారూ!

రామం : వచ్చేశానుగా.

చం : డైలాగు చెప్పండి.

రామం : (వెనక్కు వెళ్లి ఆత్రుతగా ముందుకువస్తూ) చంద్రికా, ఏంజరిగింది చంద్రికా ఏంజరిగింది?

[అతన్ని చూడగానే వైకుంఠం తత్తరపాటుపడి, దూరంగా పోతాడు. చంద్రిక రామంకేసి తిరిగి దుఃఖం పొంగిరాగా]

చంద్రి : మోహన్!

రామం : ఏమిటి చంద్రికా—ఏమిటి! (గోపాలంకేసి చూస్తాడు. గోపాలం పోబోతాడు) ఆగు! ఇక్కడేంపని అని జిగబడావ్?

అ. వై : (నిలదొక్కుకుని) మోహన్! చంద్రికను నేను పెళ్లి చేసుకోబోతున్నాను. నువ్వీగుమ్మం తొక్కటానికిగాని, చంద్రికను పలకరించటానికిగాని, వీల్లేదు. తక్షణం బయటకు నడువ్—పూ—

రామం : ప్రసాద్! నువ్వేం మాట్లాడుతున్నావో నీకు తెలియటంలేదు. నా చంద్రికను నువ్వు పెళ్లిచేసుకోబోతున్నావా? (నవ్వి) కలగంటున్నావా—భ్రమపడుతున్నావా?

అ. వై : అనవసరప్రసంగం! అర్థంకాని అవకతవకవాగుడు! సరే, నువ్వు పోకపోయినా, మేమేపోతాం. రా చంద్రికా రా పోదాం. (ఆమెచెయ్యి పట్టుకుని లాగుతాడు. ఆమె అతని దగ్గరగా పోతుంది)

రామం : (చూసి) చంద్రికా—మీరే డైలాగ్ చెప్పాలి. ఆచెయ్యి వదిలించుకోండి.

చం : (గుర్తొచ్చి వొదిలించుకోబోతుంది. వైకుంఠం వొదలడు)

రామం : వొదలండి వైకుంఠంగారు—ఆమెచెయ్యి వొదలండి.

అ. గో : (తొందరగా వస్తూ) చెయ్యి వొదలవేమయ్యా—చెయ్యాల్సిందేదో సరిగ్గా చెయ్యలేం—వొదులు—(వైకుంఠం ఆమె చెయ్యి వదుల్తాడు)

అ. రా : (వస్తూ) ఏమండీ—వాట్ హేపెన్డ్? ఏంజరిగింది?

చం : ఏమీ జరగలేదు—మీరంతా లోపలకువెళ్లండి. రిహార్సల్స్ కానిద్దాం.

వ. రా : (వస్తూ) కానిద్దాం కానిద్దాం అంటూనే మధ్యలో ఇట్టా చేస్తున్నారు. తెల్లారితే నాటకం ఏమిటి—

అ. వై : తెల్లారుఝామునా ఏమిటి నాటకం?

వ. రా : తెల్లారితే అంటే 'రేపు' అని అర్థం. కావాలంటే మన కవిగారిని అడగండి.

అ. రా : అవును...'తెల్లవారినచో' అనగా, ఈ రోజుపోతుందనీ, తర్వాతరోజు వస్తుందనీ అర్థం వుంది. ఏమిటీ—

అ. గో : అయ్యా, అన్నమో రామచంద్రా—ఈ సందట్లో ఈ గొడవంతా ఇక్కడెందుకు మహాశయా! పదండి లోపలికి—

అ. రా : (కొంతదూరం వెళ్ళి, ఆగి వెనక్కి చూస్తూ) అయ్యా కంట్రాక్టరురామనాథయ్యగారూ, వల్లకొట్లో రామనాథయ్యగారూ—రండి—రండి. (పోతాడు)

వ. రా : ఆఁ ఆఁ......కొంతదూరంవెళ్ళి ఆగి వెనక్కు చూస్తూ) గోపాలంగారు—ఏ గోపాలంగారూ, అయ్యా అబాల గోపాలంగారూ రండి బాబూ రండి!

అ. గో : వస్తున్నా వస్తున్నా—మీరు పదండి. (రామనాథయ్య పోతాడు) ఏమండీ—ఈ నాటకానికి నేను డైరక్టరును. నాటకం ఏ మాత్రం బాగులేకపోయినా, ఆ అక్షింతలన్నీ నావి. నా మాటవిని, రిహార్సల్స్ సరిగ్గా జరుపుతారా, జరపరా?

వ. రా : (వస్తూ) ఒక్క డైరక్టరుకు మాత్రమేనటయ్యా—నాటకం కంట్రాక్టు తీసుకున్న నాకూ...

అ. గో : (వెనక్కి తిరిగి 'ఇష్' అంటాడు. వ. రా. పోతాడు) ఏమండీ!

అ. వై : నాటకం బాగా లేకపోతే ఆ అక్షింతలు మేమూ వేసుకోవాలి సార్, అంచాత ఆ బాధ్యత మాకూ వుంది.

అ. గో : వుంటే మరి సరిగ్గా చెయ్యండి. మిమ్మల్ని లెంపకాయ కొట్టాల్సివస్తే ఆమె కొట్టకా మీ రామెచెయ్యి విడవాల్సివస్తే విడవకా, ఏమి టిదంతా?

అ. వై : చెయ్యి ఆమె విడిపించుకోకుండా నేనెట్లా విడవను చెప్పండి!

చం : చాల్లెండి—మీరు గట్టిగా పట్టుకు కూచుని, నేను చెయ్యి విడిలించుకో లేదంటా రేమిటి మధ్య?

రామం : ఏమయినా, ఇద్దరిదీ తప్పే ననిపిస్తోంది.

అ. వై : మిమ్మల్ని ఎవరూ అడగలేదు లెండి. కాస్త నిశ్శబ్దంగా వుండండి.

అ. గో : సైలెన్స్ ప్లీజ్......చూడండీ అయ్యా, అరిచేతిలో వైకుంఠంగారూ—ఈ నాటకంలో మీరు ప్రసాద్ పాత్ర ధరిస్తున్నారు. ప్రసాద్ అంటే ఈ నాటకంలో విలన్!

అ. రా : (వస్తూ) వొతి విలనే ఖర్మం—ఫస్టుక్లాసయిన ఒకటో నెంబరు విలను. ఏమిటీ—

అ. గో : ఇష్...(అ. రా. పోతాడు. వైకుంఠంతో) అందువల్ల మీరు ఆ అమ్మాయి దగ్గరకు పోవటానికి ప్రయత్నిస్తారు తప్ప, ఆమె రానివ్వదు.

అ. వై : రానివ్వొద్దని ఆమెతో చెప్పండి. నన్ను లెంపకాయ కొట్టాల్సి వచ్చినప్పుడు కొట్టకపోతే అతప్పు ఆమెది!

చం : అవునండీ—అంతా నా తప్పే. అందరూ నన్నే అనండి. అందరికీ తేలికయినదాన్ని నేనేగా అవడాన్నయి పుట్టాను మరి! (వెళ్లి కుర్చీలో కూర్చుంటుంది)

అ. వై : చంద్రికా—(దగ్గరగా వెళ్ళి) ఏమిటా చిన్నతనం! నిన్నిప్పుడు ఏమన్నానని! లే—రా రిహార్సల్స్ వేద్దాం.

చం : నాకేం రిహార్సల్సూ వద్దు, నాటకమూ వద్దు—సైకిల్ రిక్షా తెప్పించండి, ఇంటికిపోతాను.

(లోగుట్టుపెరుమాళ్లు వీధి వేపునుంచి వస్తూ)

పెరు : ఇందాక మీ రెక్కి వచ్చిన రిక్షా ఇంకా గుమ్మంలోనే వుందండమ్మగారూ—ఎల్లి పోతా రటే?

అ. గో : వీడెవడ్రా మధ్య పానకంలో పుడకలాగా—గెటవుట్!

పెరు : గెటవుటేటండీ—అటైతే ఆ రిచ్చావాడు నన్ను గెటవుటంటున్నాడు—లోపలికొస్తే మీరంటున్నారు—

అ. గో : ఏం—ఎందుకున్నాడా రిక్షావాడింకా అక్కడ?

రామం : వాడికి డబ్బులివ్వలేదుటగా—నాతో కూడా చెప్పాడు!

అ. గో : ఏమండీ, వల్లకొట్లోరామనాథయ్యగారూ—ఆ రిక్షావాడిని పంపేయలా?

వ. రా : (వస్తూ) ఎంతా లోగుట్టుపెరుమాళ్లూ—పంపేయటాని!

పెరు : బాగుందండయ్యా. 'పంపెయ్యాలా' అని నన్నంటారేటండి! డబ్బులిచ్చేస్తే ఆడు ఎల్లిపోడేటి?

అ. గో : ఏం ఎందు కివ్వలేదు వాడికి డబ్బులు?

పెరు : బాగుందండయ్యా, అయ్యగారిస్తే కదటండీ ఆడి కివ్వటానికి-

వ. రా : నేనిచ్చేదేమిట్రా—నీ దగ్గరలేవూ?

పెరు : (ఉలిక్కిపడి) నా డబ్బు లిమ్మంటారా?

వ. రా : నీ డబ్బులు కాదురా పుల్లయ్యా—

పెరు : నా పేరు పుల్లయ్య కాదులెండి—పెరుమాళ్ళు!

వ. రా : ఏడిశావుగాని—పొద్దున్నే నీ చేతికిచ్చిన రూపాయిలో చిల్లర మిగలలేదూ?

పెరు : బాగుందండయ్యా—ఇంకా చిల్లరేటండి! మరా చిల్లరలోంచే కదా మీకు సిగరెట్లు తెచ్చాను—ఆ రేవయ్యా, మన కవి గారికి, అదేటమ్మా, అదీ టీ తెచ్చాను. ఇంకా నేమో కెరటుగారికీ—

వ. రా : సరేలే, ఇహ ఆపు నీ పురాణం. ఈ డబ్బులు తీసుకెళ్ళి వాడికిచ్చి పొమ్మను.
(డబ్బులిస్తాడు. పెరుమాళ్ళు పోతాడు.)

చం : ఎట్లాగూ ఇంతసేపున్నాడు—మరో పదినిమిషా లుండ మనండి. వెళ్ళిపోవచ్చు.

అ. గో : మరో పదినిమిషాల్లో రిహార్సల్సు ఐపోతాయేమిటి?

చం : ఏమిటో నా మనస్సేం బాగాలేదు. నేను పోతాను.

వ. రా : చంపేశావ్ తల్లీ! తెల్లారితే నాటకం. టిక్కెట్లు అమ్మే స్తున్నాం. తల్లి తల్లీ—ఈపూట రిహార్సల్సు జరిపించేసి మరీ వెళ్లమ్మా—వచ్చి నీ కడుపున పుడతాను.

చం : బావుంది—ఏమిటా మాటలు? నిజంగా నాకేం వంట్లో బాగులేదండీ!

అ. వై : నీ వంట్లో ఏముందో నాకు తెలుసులే.

అ. గో : ఎందుకొచ్చిన కబుర్లండీ ఇవన్నీ! రిహార్సల్ ఈపాటికి కొంతయినా అయేది. ఛీఛీ—టైమ్ వేస్...టైమ్ వేస్టు!

వ. రా : కానీండి బాబూ! బాబూ—అరిచేతిలో వైకుంఠంగారూ (నమస్కరిస్తాడు.)

అ. వై : (నమస్కారం విడదీస్తూ) ఏమిటండీ మీరు మరీనూ—అంత ప్రార్థించాలటండీ—ప్రారంభిద్దాం.

వ. రా : అయ్యా—నాటకాల కంట్రాక్టర్ని. అంటే మానం, సిగ్గు, లజ్జా అన్నీ విడిచిపెట్టి యీ వ్యాపారంలోకి దిగాను. ఏదేనా చెయ్యాల్సిందే, తప్పదు. (అన్న మోరామచంద్ర వస్తాడు.) వెనకటికోసారి ఒక పౌరాణిక నాటకం కంట్రాక్టు తీసుకుని ఆడిస్తున్నాను. ఇట్లాగే తెల్లారితే నాటకం. అయ్యా—అందులో ఒకనటుడికి, ఆరాత్రికి రాత్రి ఏం వచ్చిందో మరి—'అడిస్తేనేగాని రానుపొమ్మంటాడు!'

అ. గో : "అడ్డో"మిటి?

వ. రా : అదేనండీ! (నెమ్మదిగా) బుడ్డీ. 'నే నెక్కడతేను బాబూ, ప్రొహిబిషను' అన్నాను. 'జాంతానై, తే' అంటాడు; లేక పోతే నాటకం ఆంధ్రరాజధానికి మార్చుకోమంటాడు! ఏం చెయ్యమంటారు? రెండుకాళ్ళమీదాపడి, ఎప్పుడూ ఏ దేవుడికీ అట్లా సాష్టాంగపడలేదు బాబూ—ఇదిగో ఇట్లా పడి—(యాక్షన్ చెయ్యబోతాడు)

చంద్రి : (పకపకనవ్వుతూ) భలేవారండీ! (నవ్వాపుకుంటూ) అబ్బ ఆ చెప్పటం చూడ్డరూ!

అ. రా : చెయ్యగాలేనిది, చదితే తప్పేమిటమ్మా చంద్రికా—నువ్వు అప్పటికి పుట్టివుండవుగాని—వసుదేవుడు లాంటివాడు గాడిదకాళ్లు పట్టుకున్నాడు! ఏమిటీ—

అ. వై : ఈయన మహాపుట్టినట్టు!

అ. రా : (తనహాస్యానికి తనే నవ్వుతూ) ఏమిటీ—

అ. గో : ఏమిటండీ—ఏమిటండీ ఇదంతా!

అ. రా : పిడకలవేట లేందీ రామాయణం రక్తికట్టదు. ఏమిటీ—

పెరు : (బయటనించి వస్తూ) ఆడు పుచ్చుకోట్టండీ ఈ డబ్బులు. గంటసేపున్నరయిందిటా—అవతల బేరాలు మానుకుని కూచున్నాట్ట—మరో పావలా పారేయమంటున్నాడు!

వ. రా : అబ్బబ్బబ్బబ్బ...ఏ డొకడు తినేస్తున్నాడు మనిష్ని.

పెరు : నేనా—రిక్షావాడాండీ?

వ. రా : ఇద్దరూనూ—

పెరు : బాగుందండయ్యా (ఏదో చెప్పబోగా)

అ. రా : ఒరే పెరుమాళ్ళూ—నువ్వు పేరుమార్చుకోరా, చెప్తాను.

పేరు : మార్చుకుంటే రిక్షావాడు ఎల్లిపోతా డటండి?

అ. రా : నీ మొహంరా నాగమ్మా—

పెరు : కళ, నా పేరు నాగ...

అ. రా : ఈ రోజునుంచీ నీపేరు పి. పుడక. అంటె పానకంలో పుడక. ఏమిటీ—నీకు సార్థకనామంరా అది!

అ. గో : ఆపేరు మీకుపెట్టాలి. పదండి (లాక్కుపోతాడు. వెనకాలే రామనాథయ్యా, ఆవెనకాలే పెరుమాళ్లూ పోతారు)

అ. గో : (కొద్దిగా ముందుకొచ్చి) అమ్మా, చంద్రికా—ప్లీజ్!

చం : ఊఁ—కానీండి. (అ. గోపాలం పోతాడు.)

రామం : ఎక్కడినుంచి మొదలెడదా మంటారు?

అ. వై : ఆగిపోయిన దగ్గర్నుంచీ—

రామం : అదే, ఎక్కణ్ణుంచీ అని?

చం : ఎక్కడినుంచో, ఒక్కడినుంచి. కానివ్వురూ తలనొప్పి!

అ. వై : ఊఁ సరే (రామంతో) మీరు అక్కడ నించోండి. (చంద్రిక చేతిని పట్టుకుని లాక్కుపోతూ) రా చంద్రికా రా పోదాం!

చం : (వదిలించుకుని రామంకేసి పరుగెత్తి) మోహన్!

రామం : చంద్రికా—(తన వెనక్కి ఆమెను లాక్కుని, తను ఆమెముందుకొచ్చి నుంచుంటాడు.)
ప్రసాద్! నువ్వాడుతున్న నాటకం, నువ్వు ధరిస్తున్న పాత్ర, నువ్వు వేస్తున్న వేషం—ఇహ చాలు. బయటకు నడువ్—లేదా—ముందుకు (రాబోతాడు)

చంద్రి: మోహన్! (వెనక్కి లాగుతూ) వద్దు మోహన్! అతనిమీద చెయ్యి చేసుకోవద్దు—నామాట విను మోహన్!

అ. వై : (అహ్హాహ్హాహ్హా అని నవ్వి) ఏం—తగ్గిపోయావేం—రా. ఊఁ—(ముందుకొస్తాడు. రామంకూడా ముందుకు వస్తాడు. ఆమె 'మోహన్' అని అరుస్తుంది. రామం, "ద్రోహీ! నీచుడా!" అని వైకుంఠం గడ్డంమీద ఒక్కటి కొడతాడు. పౌరుషంగా ముందుకువచ్చి, వైకుంఠం రామాన్ని నిజంగా కొడతాడు. రామం దూరంగా తుళ్లిపడి పోతాడు.)

అ. గో: (ఆత్రుతగా వస్తూ) చంపేశారు, చంపేశారు. ఎన్నిసార్లు చెప్పినా సరిగ్గా చెయ్యరుకదా. మీరతన్ని కొట్టకూడదండీ — అతని దెబ్బతో మీకళ పడిపోయి, పారిపోవాలి.

అ. వై: ఛీఛీ—వీడు నన్ను కొట్టటం ఏమిటి—నేను పారిపోవటం ఏమిటి?

అ. గో: నటనండీ మహాశ్యా! ఇదేం ఖర్మండీ మీతో! ఒక్కరూ నటించలేరం—నటించడం చాతకానివాళ్ళంతా నటులై పోయారా ఏమిటి ఖర్మ!

అ. వై: నటించడం చాతకాకపోవటం కాదండీ!...అసలు సంగతి చెబుతున్నా వినండి. ఈ రామం నిజంగా చంద్రికను లవ్ చెయ్యడం ప్రారంభించాడు. నాటకంలో లవ్ సీను చెయ్యి మంటే, బయటకూడా మొదలెడితే ఎట్లా? పైగా చంద్రిక నా భార్య కాబోతోంది. వీడి రొమాన్స్ విషయాలన్నీ నాతో చెప్పింది. నేను ఎన్ని చీవాట్లు పెట్టినా వీడు వినిపించుకోవటం లేదు. (దెబ్బ తగిలినచోట చెయ్యి పెట్టుకొని, రామం నెమ్మదిగా వస్తాడు.)

రామం: వీడు గీడు అని అమర్యాదగా మాట్లాడకు వైకుంఠం!

అ. గో: ఇశ్...ఆ—తర్వాత?

అ. వై: తర్వాతేముంది తర్వాత? పైగా వీడు ఈ రిహార్సల్స్‌లో నిజంగా కొట్టాడు నన్ను! తిరిగి కొట్టకుండా వుండటానికి నేనేం నాజమ్మనా?—అంత చాతకాని వాడినా!

అ. గో: నిజంగా కొట్టారేమిటి రామంగారూ!

రామం: ఫైనల్ రిహార్సల్సే కదా అని కొట్టానండీ! (ఈలోగానే రామనాథయ్య, రామచంద్ర వచ్చి అక్కడ నించుంటారు.)

అ. గో: బావుందండీ—ఈ కథ బావుంది.

అ. రా: అయ్యా, ఆ కథని కొస్తా కంచికి పంపించి, మనకథ సంగతి చూద్దురూ! ఏమిట—

అ. గో: అయ్యా ఒక్క మాట వినండి. మీరు బయట ఎట్లా వున్నా, ఎంతైనా ఇది నాటకం! మీరంతా చక్కని నటులు. మీకు చెప్పటానికేముంది? అంచేత, అవన్నీ మరిచిపోయి, కేవలం ఇక్కడ నటించాలి.

రామం: నాకు చాలా అవమానం జరిగింది. నేనింటికిపోతాను.

పెరు: (లోపల్నుంచి వస్తూ) రిక్షావాడు డబలే రేటు పోస్తున్నా యంటున్నాడు—అలాగేనా అడికి రేటు తగలిద్దురూ!

అ. గో: ఉండ్రా నువ్వు (రామం పోబోతాడు) ఆగండి—బాబా అంతమనిషిని పట్టుకొని మీరు బాగా కొడితే ఎట్లా చెప్పండి!

రామం: బావుంది. పాత్రలో లీనమైన తర్వాత...

అ. వై. అబ్బా—పాత్రలో లీనం అట!

వ. రా: ఐపోయిందేదో ఐపోయింది. కానీండి—కొట్టడంసీనుఅయిందనుకోండి; ఆ తర్వాతనుంచి చెయ్యండి! ఐనా ఈ కొట్లాటలూ, ఇవీ స్టేజిమీద ఎందుకయ్యా అంటే ఈ కవిగారు విన్నాడా—

అ. రా: బావుందండీ! అవన్నీ మీరేకదా పెట్టమన్నారు—రేపు ఫిల్ము తీస్తే బాక్సాఫీసు హిట్టవుతుందనీ! ఏమిటే—

అ. వై: (సంతోషంగా) ఫిల్ము తీస్తారా యేమిటండీ?

అ. గో: తీసినా మిమ్మల్ని పెట్టి తీశామూ—చచ్చామే.

వ. రా: ఆలూ లేదు చూలూ లేదు అన్నట్టు అవన్నీ ఎందుకండీ! ముందు నాటకం సంగతి చూద్దురూ బాబ్బాబూ!

అ. వై: నాటకం సంగతి చూడమని అంటారేగాని—ఈ రామం లవ్ గొడవ మాన్పించాలని చూసేరేం?

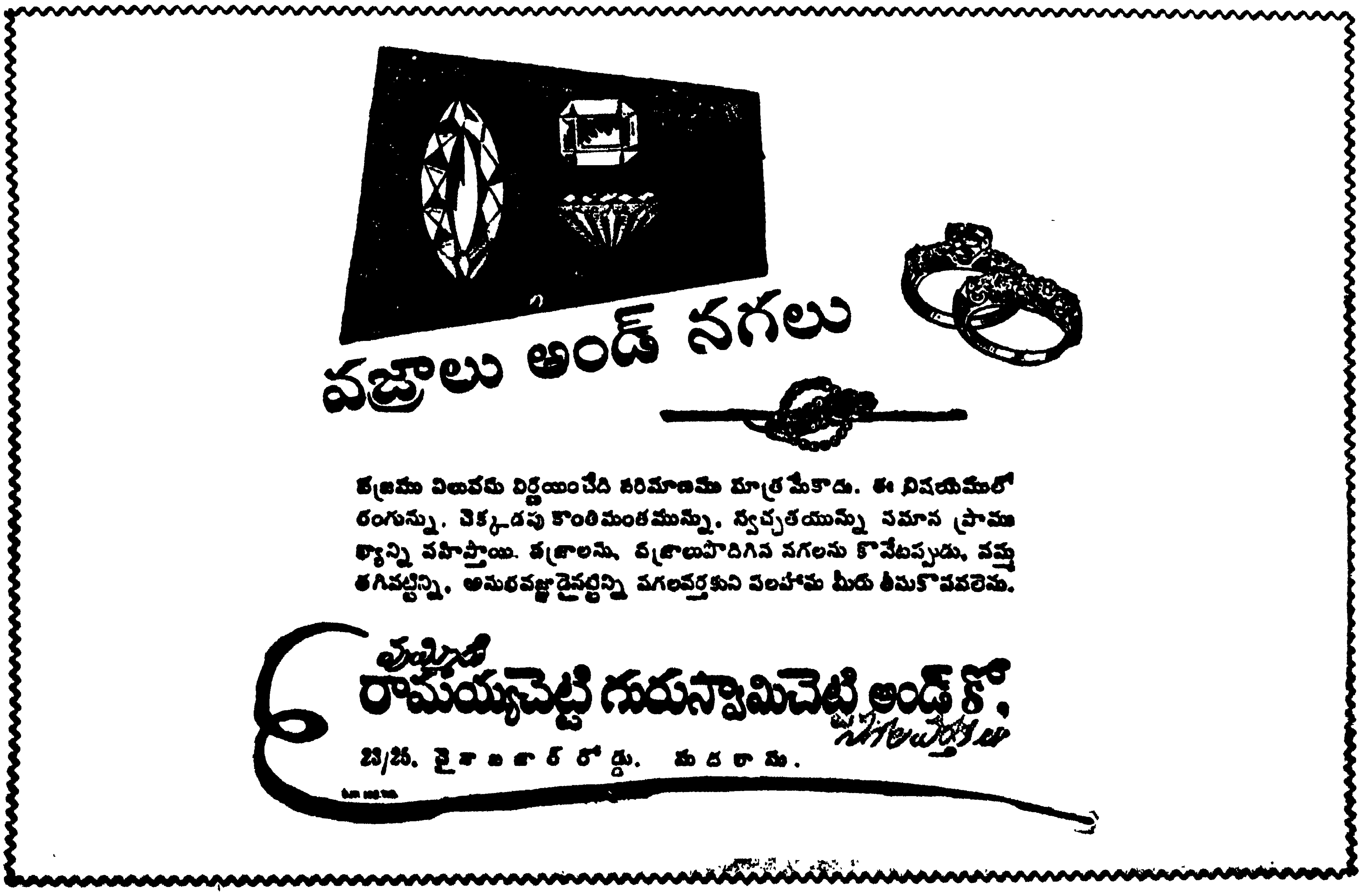

వ. రా: ఏమయ్యా రాముంగారూ—ఏమిటయ్యా ఈ గొడవంతా!

రాముం: గొడవేం లేదండీ. (గడ్డంమీద చెయ్యి తియ్యబోయి) అబ్బా! (అంటాడు)

అ. రా: ఏమిటి రక్తం కారుతోందా ఏమిటి?

అ. గో: ఏమండీ, ఏదీ—(ఆ చెయ్యి కదిలించబోతాడు)

రాముం: ఫరవాలేదులెండి!

అ. గో: కొద్దిగా వాచినట్టుంది—ఒరే పెరుమాళ్లూ—(గట్టిగా పిలుస్తాడు.)

పెరు: అబ్బ! ఇక్కడే వున్నానుగదండీ! అంత కేకపెట్టారేటి!

అ. రా: నీకు బ్రహ్మాండమైన చెవుడని అంతకేక పెట్టారు. ఏమిటీ—'హీ హీ' అని తనే నవ్వుతాడు.)

అ. గో: ఈయన్ను లోపలకు తీసుకుపోయి, ఆ మందుల డబ్బాలో వున్న కొత్త మందుపెట్టి చిన్నపట్టీ వెయ్యి. ఊఁ—(పెరుమాళ్లు రామున్ని లోపలికి తీసుకుపోతాడు.)

అ. రా: ఏమండీ, నిజంగా ప్రేమలో పడ్డాడా ఏమిటీ కుర్రాడు!

అ. వై: ఇంకా అంటారా! అసలు వీడు కస్తూరిని చాలాకాలంగా ప్రేమించటం మొదలెట్టాట్ట! ఆ తర్వాత ఈ నాటకం ఛాన్సు తగిలి, వీడు హీరోగా నటించాల్సిన ఖర్మం పట్టగానే లవ్ డైలాగ్స్ చెప్పటానికి ఛాన్సొరికింది చూడండీ—దాంతో మరీ పిచ్చిలోపడ్డాడు!

అ. గో: అంటే అమ్మాయ్—ఇంతకు పూర్వంనుంచి నిన్ను ఎరుగునా ఏమిటి ఈయన?

తం: అఁ ఏముందిలెండి! ఇదివరకు నేను ఏదో ఒకనాటకంలో రిహార్సలు చేస్తూవుంటే వచ్చాడు. వచ్చి కూచుని పాపం, రిహార్సలు చూస్తున్నాడు. ఇంతలో ఇట్లాగే కొట్టాల్సిన సీను ఏదో వచ్చింది. నేనేకొట్టాలి ఎవర్నో. అక్కడే దగ్గరున్న పూలకుండీతీసి విసుర్తానన్నమాట! అట్లా విసిరితే ఆ పాత్ర నటించే ఆయన తప్పుకుంటాడు—అదివెళ్లి గోడకు కొట్టుకుంటుంది. కాని ఏమయింది? నేను మామూలుగానేవిసిరేశాను—ఆయన తప్పుకున్నారు. ఇంతలో ఈ రామంగారు ఎక్కడి నుంచి వచ్చాడోమరి, ఆ పూలకుండీవెళ్లి తపీమని ఇతనికి తగిలింది.

అ. రా: అదిగో—అట్లా తగలాలి మన నాటకంలో! ఎక్కడంటే—

అ. గో: ఉండండీ—ఈ కథ చాలా ఇంటరెస్టింగ్‌గా వుంటే మధ్యలో మీరు మనసంగతి ఎత్తుతారు! అఁ తర్వాత?—

అ. వై: తర్వాతేముంది? పాపం ఆ దెబ్బ తగిలిందికదా అని, చంద్రిక బాధపడి, వెంటనేవెళ్లి ఉపచారాలూ అవీచేసి, క్షమించమనీ ఇలాఅనీ అలాఅనీ ఏదో పాపం ప్రాధేయపడింది. నిజంగానే చాలా విచారపడింది లెండి!

వ. రా: మీరూ వున్నారేమిటి అవాళ అక్కడ?

అ. వై: సరిపోయింది. ఉండడమేమిటి—ఆ పూలకుండీ ఆమె ఎవరి మీదికి విసిరిందో, ఆ పాత్ర ధరిస్తున్నది నేనేగా!

అ. రా: అహఁ!

అ. వై: అఁ! సరి, వీడేం చేశాడు? ఆమె అంత మంచిగా మాట్లాడిందికదా అని, అదే అదను తీసుకుని, వెంటనే ఆమెఇంటికి వెళ్లి వీడామెను ప్రేమిస్తున్నట్టు వ్యక్తపరిచేశాడు.

అ. రా: శేభాష్! అక్కడ ప్రారంభమైందన్నమాట కథ! ఏమిటీ—

అ. వై: తర్వాత కస్తూరి ఏవో చీవాట్లు వేసిందనుకోండి!

తం: చీవాట్లేం వెయ్యలేదులెండి. ఎందుకొచ్చిన అన్యాయం మాటలుగాని—నెమ్మదిగానే బుద్ధిచెప్పి పంపేశాను!

అ. వై: వినా వాడు వొదల్లేదు. వాడి ప్రేమే వాడిది! ఆ తర్వాత ఎట్లాగో మననాటకంలో ఆవిడ పక్కనే ఈ హీరోపాత్ర నటించాల్సివచ్చేసరికి—ఇహ స్వర్గంలోపడ్డాననే అనుకున్నాడు!

తం: పాపం—వొట్టి అమాయకుడు లెద్దురూ—

అ. గో: ఐతే మొత్తానికి పెద్దకథే వుందన్నమాట!

అ. రా: అఁ! ఒక తెలుగుసినిమా తియ్యగలదానికి సరైనంత కథ వుంది. ఏమిటీ.

తం: కొంపదీసి రాసెయ్యగలరు సుమండీ!

అ. రా: అఁ ఇదోకథా! ఇంతకంటే వండర్‌ఫుల్ స్టోరీస్ వున్నాయి మనదగ్గర స్క్రిన్ ప్లేలతోసహా రాసేసి! ఏమిటీ అందులో రెండుమూడు బ్రహ్మాండమైన కామెడీలు. వన్ థౌజండ్ వన్ లాఫ్టర్స్ అన్నమాట! ఏమిటీ, జనం నవ్వలేకచావాలి! (బయటనుంచి రిక్షావాడు "అయ్యా, అయ్యగారూ" అని కేకలు వేస్తాడు.)

వ. రా: ఎవ్వడ్రా అది? ఒరే పెరుమాళ్లూ, లోగుట్టు పెరుమాళ్లూ!

పెరు: (వస్తూ) ఏటండీ!

వ. రా: ఏవేమిట్రా—అవతల రిక్షావాడేనా ఏమిటి ఆ కేకలు?

పెరు: (ఆలోచించి) రిక్షావాడే ననుకుంటానండి. కాకపోతే... అఁ—ఆ ఈడ యింటాడండీ—ఈ పక్క సిగరెట్లకొట్టోడు—ఎవడు? మనబొందెలో కైలాసం! నిన్నసాయంత్రం డబ్బుకోసం వస్తే ఇప్పుడు రమ్మన్నారుగదండీ తమరు! పరే—ఎల్లుండి రమ్మంటానండీ—

వ. రా: ఎందుకూ?

పెరు: అదు మళ్లీ ఎప్పుడు రావడమో మీరు చెప్పడానికి!

వ. రా: ఐతే ఇంటికి వాడేనంటా వేమిటి? చూడు చూడు చూడొరే—

పెరు: చూసేదేటి? ఐతే అదు—కాపోతే మన రిచ్చావాడూ! (పోతాడు).

తం: రామనాథయ్యగారూ! నేను వెళ్ళిపోతానండి—చాలా విపరీతంగా వుంది తలనొప్పి!

అ. వై: నీకూనా?

అ. గో: ఏం మీకూ వచ్చిందా ఏమిటి?

అ. రా: (రామనాథయ్యకేసి చూస్తూ) మీకు రాలేదుగదా కొంపదీసి! ఏమిటీ—

వ. రా: ఇదంతా చూస్తూవుంటే ఇప్పుడిప్పుడే ప్రవేశిస్తోంది.

అ. రా: ఐతే తలనొప్పి పేషెంట్లతో ఒకనాటకం రాసేస్తే—ఇప్పుడందరూ చాలా సహజంగా నటించే మూడ్‌లో వున్నారన్నమాట! ఏమిటీ—(తనే నవ్వుతాడు)

పెరు: (వస్తూ) మన రిచ్చావాడే నండయ్యగారూ—అదికి వేరాలు పోతున్నాయటా మరోపావలా ఇమ్మంటున్నాడని చెప్పాను గదండీ—

వ. రా: ఇవ్వలేదా ఏమిటి?

పెరు: నేనట్టా ఇస్తానండీ - మీరివ్వకపోతేనూ—

వ. రా: అదే, నేనేరా వధవా — నీకివ్వలేదా అని అడుగుతున్నాను.

పెరు: బాగుందండయ్యా—మీరిస్తే...

వ. రా : మరి నిలబెట్టకు నీకథ ! ఇంద—(డబ్బు తీస్తూవుంటాడు)

అ. వై : రెండు తలనొప్పి మాత్రలు తెప్పిద్దురూ—

చంద్రి : అవునండీ — కొంచెం వేడి కాఫీకూడా తెప్పించండి. అబ్బబ్బ...

వ. రా : (అట్లాగే వుండిపోయి చూసి, తేరుకుని) వూఁ—గోపాలం గారూ, మీకేమిటి ?

అ. గో : ప్రత్యేకంగా నాకేమిటి ? నాకూ అకాఫీయే తెప్పించండి.

వ. రా : కవిగారూ—(మీకేమిటన్నట్లు (చూస్తాడు)

అ. రా : నాకొంవొద్దు సుమండీ. వొంట్లో ఏం బాగులేదు.

అ. గో : కాఫీ తాగటానికేం ? కొంచెం కాఫీతాగండి.

అ. రా : తాగటానికేం లేదులెండి; కాదు — కొద్దిగా అకలవు తున్నట్టుంది...ఒఖ దోసో రెండు బజ్జీలో—ఏమిటీ—

వ. రా : ఒంట్లో బాగులేదని టిఫిను ఏమిటయ్యా ?

అ. గో : అందుకే మరి 'ఒఖదోసె' అన్నారు !

చంద్రి : ఒంట్లో బాగులేకపోతే ఏమీ తినకండి కవిగారూ—

అ. రా : అవునమ్మా—'లంఘనం పరమౌషధం' అన్నారు. ఏమిటీ— అందులోకి నువ్వుకూడా చెబుతున్నావు. నాకేం వొద్దండీ— ఓన్లీ కాఫీ ! ఏమిటీ—

వ. రా : సరే, అందరికీ తీసుకురా. ఇంద. (నోటు ఇస్తాడు)

అ. వై. ఎప్పుడు తెచ్చినా ఐస్ కాఫీ తెస్తావురా బాబూ నువ్వు. వేడిగా తీసుకురా.

పెరు : బాగుందండయ్యా—హోటలు ఎక్కడుందండీ—అక్కడకెళ్ళి రావొద్దేటి ? మనకి అదేటో—అ పలాస్కూ, గిలాస్కూ అదేదో...అదిలేదు. కొనమంటే అయ్యగారు కొనరు. మరి, కెటిల్‌లో తెస్తే చల్లగా ఐపోదేటండి ?

వ. రా : వూఁ వూఁ—అరిక్సా కాడున్నాడుగా. అందులో నే వెళ్ళిరా. ఎండెట్లాగూ ఎంది. వెళ్లు ! (పెరుమాళ్లు లోపలకు వెళ్ళబోతాడు)

అ. గో : అ రాముంగారి కేంకేతావురా !

పెరు : మందేసి, అదేటీ—పట్టీయేసేవండీ. కుర్చీలో అలాకూచుని కళ్లుమూసుకున్నారు. (లోపలకు పోతాడు)

వ. రా : కాఫీవస్తోంది, రిహార్సల్సు మొదలెడదామా ?

అ. వై : అబ్బ ! [పెరుమాళ్లు కెటిల్‌తో వీధిలోకి వెళ్ళిపోతాడు]

అ. గో : బాధే ?—

అ. వై : తలనొప్పి బాధకాదు గానండీ—ఆలోచిస్తూ వుంటే ఈ రకంగా వేషాలతో నాటకం రిహార్సల్సు జరగ వనిపిస్తోంది.

వ. రా : అంటే ?

అ. వై : నేనా విలన్ వేషం వేసి, అంత ప్రౌఢంగా చంద్రికతో యాక్టు చెయ్యలేను సుమండీ !

చంద్రి : అవునండీ—నాకూ అదేబాధ ! ఆయన్ని పట్టుకుని అ తిట్లూ ఈ తిట్లూ తిట్టటం, కొట్టటం—అబ్బ !

అ. రా : యాక్టింగ్ కదమ్మా చంద్రికా—అంతకన్నా ఏముంది ?

చం : ఏమిటో చాలా కష్టం సుమండీ. (లేచి లోపలకుపోతూ) అ లోపల రూములో కాస్సేపు రెస్టుతీసుకుంటాను. కాఫీ రానివ్వండి ! (వెళ్ళిపోతుంది)

అ. వై. అబ్బ—చాలా బాధపడుతోందండీ పాపం ! నన్ను తిట్టే సీన్లూ అవీ తీసేసే ఏర్పాటు ఏమన్నా చెయ్యండి వీలైతే. ఐనా నేను తప్పచెప్పి చూస్తాను. (పోతాడు)

[ముగ్గురూ అటేచూసి, తర్వాత ఒకరిమొహం ఒకరు చూసుకుంటారు.]

అ. రా : కథకి బ్రహ్మాండమైన ట్విస్టు వచ్చిందిప్పుడు—ఏమిటీ—

వ. రా : ధ ధ ధా...'తెల్లారితే నాటకం, ఇది ఫైనల్ రిహార్సలా !' అయ్యబాబోయ్—కొంచెంకూడా జ్ఞానంలేదేమిటి చెప్మా ! పైగా డబ్బు పుచ్చుకుంటున్నారు గానీ—వట్టినే యాక్టుచెయ్యటం లేదుగదా. గట్టిగా ఏమన్నా అంటే ఏం గొడవ అవుతుందో అని ఎంత సర్దుకుపోతున్నా ఒఖలాగే వుంది.

అ. రా : అ సీను తీసెయ్యమంటాడు—ఈ డైలాగు లాగెయ్యమంటాడు ! ఏమిటో — ఏమిటనుకున్నాడో ! పెధవది—తిక్కీ డ్రామాస్ రాశాను నేను—నలభైఐదు నాటకాలు ! ఒక్కడు నాచాత అక్షరం మార్పించలేకపోయాడు. ఏమిటీ—ఇవాళ వీడెవడో—

అ. గో : అఁ—మార్చమంటే మార్చేస్తారా ఏమిటి ? అంతా వీళ్ల ఇష్టమే.

వ. రా : అవునండీ—ఇన్నాళ్లూ తెలియలేదా ఏమిటి ఈ గొడవ ?

అ. గో : తెలియలేదంటే, ఎప్పుడు మనం పూర్తిగా రిహార్సల్సు వేశాం చెప్పండి ! ఏదో తర్వాత చేస్తాం తర్వాత చేస్తాం అంటూ వచ్చాముగాని—అసలు విషయం ఎవరూ చెప్పలేదు. ఈ ప్రేమగొడవలూ ఇవీ ఇవాళకదా బయటపడ్డాయి ! (అటూ ఇటూ పచారు చెయ్యటం మొదలెడతాడు)

వ. రా : తెల్లారితే నాటకమయ్యా—గోపాలంగారూ !

అ. గో : అదే, అదే ఆలోచిస్తున్నాను.

వ. రా : ధ ధ...నాటకాలాడించేవాడి జన్మ జన్మరా బాబూ ! భగవంతుడా — ఏంచేస్తావో — (పైకిచూసి దణ్ణంపెట్టి, గోపాలంతో సమానంగా తనూ పచారు మొదలెడతాడు.)

అ. రా : ఈ సమస్య పరిష్కారం చిత్రంగా వుంది. [పచారు చేస్తున్నవాళ్ళిద్దరూ ఆ చివరివరకూ వెళ్ళి, తిరిగి రాబో తున్నప్పుడు, తనూ వాళ్లకు అభిముఖంగా వాళ్ళ మధ్యనుంచి పచారు మొదలెడతారు. కొంతసేపు అట్లా తిరిగాక, తక్కువ ఆగి మధ్యకివచ్చి నించుంటాడు.]

అ. రా : ఆగండి ! (వాళ్లు ఆగుతారు) దగ్గరకు రండి. (నెమ్మదిగా వచ్చి ఇద్దరూ చెరోపక్కా నించుంటారు) ఏమిటిస్తారు నాకు ?

వి. రా : ఏమిటిప్పుడం ? కాఫీకి వెళ్లాడుగా-రాగానే ఇస్తాడు.

అ. రా : ప్చ్...అదికాదండీ. ఈ సమస్య పరిష్కారం చేశాను : బ్రహ్మాండమయిన ఐడియా తట్టింది. ఇటువంటి అటువంటి ఐడియాకాదు !

అ. గో : ఏమిటది ?

అ. రా : అది చెబితేనే ఏమిటిస్తారని అడుగుతున్నాను.

వ. రా : చెబుదురూ—అన్నింటికీ మీకు లంచమే !

అ. రా : లంచం ఏమిటండీ - నా మేధాశక్తికి పారితోషికం అన్న మాట ! ఏమిటీ—

అ. గో : అలాగేలెండి-చెప్పండి.

అ. రా : ఏమిటంటే, ఈ రసికజన మనోభిరాముంచాత హీరోవేషం, ఈ అరిచేతిలోవైకుంఠంచాత విలన్‌వేషం వేయించటం వల్లనే ఈ చిక్కులొచ్చిపడ్డాయి. వైకుంఠమే హీరోఐ, రాముమే విలనయితే—ఏమిటీ ?...

వ. రా : (పొంగిపోయి) శాబాష్ ! (తగ్గి) కాని తెల్లారితేనాటకం కదా, ఇపుడెట్లా మారుస్తాం వేషాలు ?

అ. గో : అదా మీ ఖరీదు! ఈ ఆలోచన నాకూ తట్టింది. కానీ—

వ. రా : కానీ కాకపోతే, తట్టినప్పుడు చెప్పలేకపోయారా? ఇది బాగానే వుందిగా!

అ. రా : పైగా ఎఫెక్టూ వస్తుంది. ఎంచాతంటారా—నీలిచంద్రికా, అరిచేతిలోవైకుంఠం ఇద్దరూ నిజజీవితంలోకూడా హీరో హీరోయిన్లే కాబట్టి, స్టేజిమీద పోయిగా; సహజంగా నటిస్తారు. ఏమిటీ—రసికజనమనోభిరాముం ఇద్దరి మధ్యా సరయిన విలన్ అవుతాడు!

అ. గో : బాగానేవుంది అక్కడికదీ ఒప్పుకున్నాం. కానీ, అందులోనూ కొన్ని ఇబ్బందులున్నై మన యాక్టర్సుతో.

వ. రా : ఏమటవి?

అ. గో : వైకుంఠం, చంద్రికా నిజజీవితంలోకూడా 'హీరో హీరోయిన్లే' అని కదూ అన్నారు—వేషాలు మరిస్తే ఫీల్లించేస్తారంటే, లవ్ సీను వచ్చేసరికి నిజంగా స్టేజిమీదే లవ్ మొదలెటి, అవకాశం వొచ్చిందికదా అని—నిజంగానే ఎక్కువ మాట్లాడేసుకుని—ఎక్కడలేవాలో అక్కడలేవరు, అతిన్మయత్వంలో పడిపోయి!

అ. రా : అబ్బే—

అ. గో : అబ్బే కాదు. మనవాళ్ల తత్వం అది! ఎప్పుడయితే విలన్ పాత్రలో వున్న తన ప్రియుణ్ణి తిట్టాల్సివచ్చిందో, అప్పుడు తిట్టలేకపోయిన మన హీరోయిన్నూ—అతనితోనే లవ్ సీను నటించాల్సివచ్చినప్పుడు నిజంగా తన్మయత్వం ఎందుకు పొందదు? మొదటి 'నటన' అని అర్థమైతే, ఇదీనటనే అని వున్నంతమట్టుకే నటిస్తారు. ఎంత చెప్పినా వీళ్లు నటనగా భావించుకోటంలేదు. కాకపోయినా, ఇంతవరకూ ఏవో, దేవుడి దయవల్ల అపోర్షన్లు కాస్త కంతతా పెట్టారు. కాకపోయినా, వైకుంఠం హీరో వేషానికీ, రామం విలన్ వేషానికీ ఏ మాత్రం పనికిరారు—పెర్సనాలిటీల దృష్ట్యా. అది వొప్పుకున్నా-ఈ తుణంలో వేషాలుమార్చి, రేపు స్టేజి ఎక్కిస్తే అసలుకే మోసం వొస్తుంది!...

వ. రా : నిజమే-నిజమే-ఏమయినా మన గోపాలంగారి బుర్రవుంది—

అ. రా : చూడటానికి చిన్నదైనా వూహించటానికి (ఎగతాళిగా) పెద్దబుర్ర! ఏమిటీ—

వ. రా : ఆ కాఫీ కాస్తా తాగించేసి, ఆ రిహార్సల్సు వేయించండి బాబూ-గోపాలంగారూ కానీండి, కానీండి.

అ. రా : వచ్చిందేమిటి కాఫీ?

అ. గో : "వచ్చుచున్నది!"

అ. రా : "త్వరలో వచ్చుచున్నదా?" వినండి — (హీ హీ అని తనే నవ్వుతాడు).

[రామం గడ్డంమీద చిన్నపట్టీ వేసుకుని నీరసంగా వొస్తాడు]

అ. గో : ఏమండీ ఎట్లావుంది?

రామం : పెద్దబాధేం లేదులెండి. కానీండి రిహార్సల్సు వేద్దాం.

వ. రా : (ఛటుక్కున గుర్తొచ్చి) గోపాలంగారూ వచ్చాం!

అ. రా. }
అ. గో. } ఏం? (ఆత్రుతగా)

వ. రా : వీళ్ళిద్దరూ ఆలోచలకు వచ్చారు — లవ్ సీను మొదలెట్టి వుంటారయ్యా!

అ. గో : వైకుంఠంగారూ - అరిచేతిలోవైకుంఠంగారూ (గట్టిగా పిలుస్తాడు.)

అ. రా : అమ్మాయ్, చంద్రికా-నీలిచంద్రికా! (గట్టిగా పిలుస్తాడు [ఇద్దరూ వస్తారు]

అ. వై : (వస్తూనే) ఆఁ-వచ్చిందా కాఫీ?

వ. రా : ఎంతసేపూ ఇదీ అదీ అడుగుతారేగాని - 'రిహార్సల్సు వేద్దామా, నాటకం ఆడదామా' అని ఒక్కరూ అడగరాం?

చం : నేననుకుంటున్నాను - రండి వేద్దాం!

అ. రా : అహో - ఏమయినా, చంద్రిక నిజంగా నీలిచంద్రికే! లేవండి.

[అంతా లేస్తారు. గోపాలం ఓసారి అదీ ఇదీ సర్దాడు]

అ. గో : (తనుపోతూ, తిరిగిచూసి) రండిరండి రామచంద్రగారూ—రామనాధయ్యగారూ రండి!

[ముగ్గురూపోతారు]

అ. వై : ఎక్కడినుంచి మొదలెడదాం?

అ. గో : (ముందుకొచ్చి) అదే! హీరో విలన్ను కొడతాడు—అతను పారిపోతాడు. అక్కడినుంచివేద్దాం. అంటే (స్క్రిప్టు చూస్తూ ముందుకొస్తూ) ఇప్పుడూ మోహన్వచ్చి ఆమెతో మాట్లాడే సీను. అంటే నాటకంలో ముఖ్యమైన లవ్ సీను!

చం : ఆ సీనుమాత్రం ఇప్పుడు చెయ్యటం కష్టం! అదితప్ప ఇంకేదన్నా చేద్దాం.

అ. గో : కష్టంఅనుకుంటే ఎట్లాగండీ? వరసగా కానివ్వండి. ఎంతసేపు—అతను మీదగ్గరకు వస్తాడు. మీరూ అతనూ ఆ సంభాషణలుచెప్తారు. తర్వాత హాయిగా, తీయగా—'డ్యూయెట్' పాడుకుంటారు. అన్నట్టు ఆ టేప్రికార్డర్ రెడీగావుందా రామనాధయ్యగారూ!

వ. రా : ఆఁ ఆఁ—ఆ పాటకు లెట్టా పెదవులు ఆడిస్తారో ఒక్కసారి చూడాలనివుంది. ఇంతవరకూ ఏమీచెయ్యలేదు.

చం : పాట కంతతావచ్చుగా. ఫరవాలేదులెండి—చేసేస్తాం.

వ. రా : ఐతే ఇప్పుడు చెయ్యరూ?

అ. వై : ఇప్పుడు చెయ్యటానికి వీలులేదండీ. చెప్పిందంతావిని మళ్లీ మొదటికొస్తున్నారు. ఆ రామంతో లవ్ సీను యాక్టు చెయ్యటం చంద్రికకు ఇష్టంలేదు. పోనీ, చేసినా—అతను మాత్రం తన ధోరణి మొదలెడతాడు! ఛీ ఛీ—నా ప్రాణాం మీదికి విలన్లా తయారయ్యాడు!

[ఎవరూ మాట్లాడక, అట్లా చూస్తూ నించుంటారు]

చం : ఇంకే సీను మొదలెట్టమంటారో చెప్పండి!

అ. గో : (నిట్టూర్చి) కానీండి, మీ యిష్టం. ఆ క్లయిమాక్సు సీను ఒక్కసారన్నా రిహార్సలు చెయ్యలేదు—అదివేదాం!

చం : అంటే ఏమిటది?

అ. గో : (ఆఖరి పేజీలు తిప్పి పుస్తకంలోకి చూస్తూ) అదే—మీరు గదిలో వుంటారు—విలన్ వస్తాడు—

చం : ఇందాక చేసిందేగా!

అ. రా : (వస్తూ) అదికాదూ ఇదికాదూ—అమ్మా చంద్రికా! ఇదేమిటంటే లాస్టుసీను. అంటే ఆఖరిసీనులో, నువ్వు గదిలో వుంటావు. పెళ్ళి ఆ రాత్రే నీకూ హీరోకూ జరగబోతోందన్నమాట! నువ్వు చాలా ఖులాసాగా (ఏదో వరసన పాడుతూ) "హాయి హాయి ఈ రేయి, చేయికలిపిపోద మోయి"—ఏమిటీ, అని పాటపాడుకుంటూ అద్దంలోకి చూస్తూ సింగారించుకుంటూ వుంటావు. ఏమిటీ—ఈ సమయంలో మనవాడు—విలన్వస్తాడు. ఈ పెళ్లి తప్పించి,

నిన్ను ఎత్తుకుని పారిపోదామని చూస్తాడు. ఏమిటీ—నీకు సైలెంటుగా వస్తూవుంటే నువ్వు చూస్తావు—కేకలువేస్తావు. అతను మీదికి రాబోతాడు. ఆక్రోశంలో నువ్వు పక్కన ఏమిటుంటే అది తీసి అతనిమీదికి విసిరేస్తావు. అతను అన్నింటినీ తప్పించుకుంటూవుంటాడు — నీమీదికి రాబోతూ వుంటాడు. సీను మాంఛి క్లైమాక్సుకి పోతూవుంటుంది.

నీ కేకలూ, అతని నవ్వూ, నువ్వు విసరటం ఇదంతా అన్నమాట. ఏమిటీ—ఈ హడావుడిలో మన హీరో పోలీసుల్ని వెంటబెట్టుకుని అత్యాత్తుగా గదిలోకి ప్రవేశిస్తాడు. తర్వాత విలన్ చేసిన దుర్మార్గాలు బయటపడటం—వాడిని పోలీసులు ఎరస్టుచెయ్యటం, ఇవన్నీ వుంటాయనుకో. ఇదీ సీక్వెన్సు. మాంఛి యాక్టింగ్‌కి స్కోపున్నమాట! ఏమిటీ—

చం : వూఁ—సరే, కానీండి.

ఆ. గో : టేప్‌రికార్డరు తీసుకురండి రామనాథయ్యగారూ—

[రామనాథయ్య వెళతాడు]

చం : ఆ చివరకూడా పాటుందన్నారుగా—ఏమిటో—ఆ పాటేమీ చూసుకోలేదు. ఐనా ఇప్పుడు సాంగుకు నటించే మూడ్‌లో లేనులెండి!

ఆ. గో : (కొంపమునిగినట్టు) రామనాథయ్యగారూ, త్వరగారండి.

వ. రా : (ఆత్రుతగావస్తూ) ఏమిటేమిటి?

ఆ. గో : (కూల్‌గా) ఆమె, ఆ పాట ఇప్పుడు పాడనంటున్నారు. ఐనా ఆ పాట తీసేద్దాంలెండి. ఎందాతంటే, నాటకం క్లయిమాక్సు సీనుముందు మళ్ళీ పాటా అదీ అంత రక్తికట్టదు. వీలైతే ఇంకోచోట పెట్టుకుందాం.

వ. రా : కానీండి, కానీండి. అంతా మీదయ.

ఆ. గో : అమ్మా—నువ్వు ఇట్లా కూచుని సింగారించుకుంటూ వుంటావు. విలన్ వస్తాడు. మీరంతా అవతలకు వెళ్ళిపోండి

[రామనాథయ్య,రామచంద్ర లోపలకుపోతారు—వైకుంఠం, రామం వీధి వైపుపోతారు. గోపాలం అంతా ఓసారిచూసి, ఓకే అనుకుని, 'రడీ' అని లోపలకుపోతాడు. చంద్రిక అద్దంలో సింగారించుకుంటున్నట్టు నటిస్తూవుండగా, పెరుమాళ్లు కాఫీకెటిల్‌తో ప్రవేశం.]

పెరు : (వస్తూనే, గట్టిగా) అయ్యగారూ—సైకిల్‌రిక్షావాడికి మొత్తం రెండురూపాయిలయింది.

ఆ. గో : (వస్తూ) అబ్బబ్బబ్బ...మాంఛివేళ చూసివస్తావురా నువ్వు!

ఆ. రా : ఒరే, నేను ఏ పేరుపెట్టినా వతినే పెట్టరా పుడకయ్యా-ఏమిటీ—

ఆ. వై : (వస్తూ) తలనొప్పిమాత్రలు తెచ్చావా? (పెరుమాళ్లు ఇస్తాడు.)

వ. రా. (వస్తూ) సరే, అందరికీ ఆ కాఫీ ఇచ్చేయ్.

ఆ. గో: కాఫీ ఇవ్వొచ్చునులెండి. రిహార్సల్సు కావటానికేం? మీరంతా పదండి.

[పెరుమాళ్ళు, రామనాథయ్య,రామచంద్ర లోపలకుపోతారు. రామం, వైకుంఠం బయటకు పోతారు. తర్వాత గోపాలం కూడా లోపలకుపోతాడు. చంద్రిక సింగారించుకున్నట్టు నటించి, అటూఇటూ చూసి కుర్చీలో కూర్చుంటుంది. వనక నుంచి దొంగలాగా వైకుంఠం ప్రవేశిస్తాడు. దగ్గరగా వచ్చేసరికి ఆమె లేస్తుంది. దూరంగాపోయి, "నెల్లిప్రసాద్ వర్లు"

THE HINDUSTHAN IDEAL INSURANCE CO. LTD

కొలంబో ప్రణాళిక సలహాసంఘమును సంబోధిస్తూ అమెరికా అధ్యక్షుడు శ్రీ ఐసెన్‌హోవరు యిలా స్పష్టీకరించారు.

"వ్యక్తులందు, వ్యాపారమందు, ఆంతసువారి నిపుణుల సహకారముగలిగిన దిట్టమైన నిర్వహణలేనిచో, యెంత సామర్థ్యముతో నిర్మింపబడిన కర్మాగారమైనా, కొలమాలిన దుబారావ్యయమునకు పుట్టినిల్లు కాగలదు".

మా డైరెక్టర్ల గొప్పదనాన్ని బట్టి, మా ఆర్థిక పటిష్టతనుబట్టియు, మా సంస్థ విస్తృతమును బట్టియు, లేక మరి ప్రమాణములబట్టియు, గాక, సామర్ధ్యముతో మేము చేయుసేవ వలన ఋజువగు మా సంస్థ పరిపాలనా సౌష్ఠవ పరిమాణముల నాధారముగా మా ప్రయోజకత్వమును నిర్ణయించండి.

హిందూస్థాన్ ఐడియల్ ఇన్షురెన్సు కంపెనీ లిమిటెడ్,

(1935 సం॥ లో స్థాపితము)

రిజిష్టర్డు ఆఫీసు:
పోస్టుబాక్సు నెం. 144
4-3-377 సుల్తాన్‌బజారు, హైదరాబాద్.

సెంట్రల్ ఆఫీసు:
పోస్టుబాక్సు నెం. 1601
ఇండియన్ ఛేంబర్ బిల్డింగ్సు, ఎస్ప్లనేడ్,మద్రాస్-1

అగ్ని, మోటారు, వ్యక్తిప్రమాదాలు, నిజాయితీ పూచీ, రవాణాలోనున్న సొమ్ము వగైరా భీమావ్యాపారములు నిర్వహించుచున్నది.

ఆఫీసులు:

అహమదాబాద్, బెజవాడ, బెంగుళూరు, బొంబాయి, చిత్తూరు, కోయంబత్తూరు, కాకినాడ, ఖమ్మంమెట్టు, మచిలీపట్నం, రాజకోట, సూరత్, విజయనగరం.

ఎస్. రామాచార్.
జనరల్ మేనేజర్.

అంటుంది. వైకుంఠం (క్రోధంగానవ్వి మీదకు పోబోతాడు. ఆమె అటూఇటూ చూసి, మూదిగావున్న చిన్నపిడిగల మువ్వన పక్కనేవుంటే, అదితీసి అతనిమీదకు విసుర్తుంది. వైకుంఠం తప్పించుకుంటాడు. దువ్వెన వీధిద్వారంలోకి పోతుంది. లోపల్నుంచి 'అబ్బా' అని అరుస్తాడు రామం. చంద్రిక ఆత్రుతగా అటుచూస్తుంది. వైకుంఠం కూడా చూస్తాడు.]

చం : (అటు వస్తూ) ఏంజరిగిందండీ, ఏంజరిగింది ?

[రామం కుడికన్ను మూసుకుని, తలవొంచుకుని బాధగా 'అమ్మా' అని మూలుగుతూ లోపలకు వస్తాడు.]

చం : ఏమిటండీ ?

రామం : ఆ దువ్వెనకొన, సరిగ్గా......కంట్లో......తగిలిందండి. అబ్బా...(నెమ్మదిగా కుర్చీలో కూర్చుంటాడు.)

అ. గో : (వస్తూ) ఏదోఒకటి, ఏదోఒకటా ! ఐనా ఆగుమ్మంలో నించోవాలటండీ—అబ్బబ్బబ్బ...దెబ్బ బాగా తగిలిందా ఏమిటి ?

[రామం తలవంచుకుని, ఆ చెయ్యిపెట్టుకుని అట్లాగే వుంటాడు.]

పెరు : (ముందుకొచ్చి) అయ్యగారూ, కాఫీకొస్తారా—అక్కడికే తెమ్మంటారా అండీ ?

అ. గో : పిడోక్రా మళ్ళ తెగతిచేస్తున్నాడూ—

[పెరుమాళ్ళు పోతాడు. వైకుంఠం లోపలకు పోతాడు.]

చం : ఏమండీ రామంగారూ, (పలకరు) తుడిచండి. చూసుకోలేదు.

రామం : ఏం ఫరవాలేదులెండి. అదే తగ్గుతుంది. అబ్బ (తలదించుకునే వుంటాడు.)

చం : చాలా బాధగావుందా ? (దగ్గరగా వెళ్ళబోయి తక్కున ఆగిపోతుంది. వెంటనే ఆమెకు ఇట్లాగే జరిగిన పాతసంఘటన గుర్తుకురాగా, తపించి అట్లాగే వుండిపోతుంది)

అ. గో : ఏమిటయ్యా ఏమిటి ?

చం : (నిట్టూరుస్తూ) ఇదివరకోసారి ఇట్లాగే రిహార్సల్ లో నాచాత దెబ్బతిన్నాడు. అదేసంఘటన మళ్ళీ ఇవాళ !

అ. రా : (వస్తూ) మీకెవరికీ కాఫీ అక్కర్లేదా ఏమిటి—ఏమండీ—(వనకొండ రామశాస్త్రయ్య వస్తాడు)

అ. గో : ఇష్—(వాళ్ళిద్దరూ నెమ్మదిగా వస్తారు.)

చం : కంట్లో వెయ్యడానికి మందేమయినా వుందా ?

రామం : ఏమందూ అక్కర్లేదులెండి, అదేపోతుంది—కాస్సేపట్లో. ఐనా ఎందుకంత బాధపడతారు—పొరపాటున తగిలిన దెబ్బకి !

(చంద్రిక ఒక్కక్షణం ఆలోచించి ఏదో నిర్ధారణకు వచ్చి అతనిదగ్గరగావచ్చి కంటి మీదనుంచి చెయ్యితీస్తుంది. అతను 'అబ్బా' అంటాడు. వైకుంఠం చేతిలో కాఫీతో ప్రవేశించి, ఈ దృశ్యంచూసి అక్కడినుంచే 'చంద్రికా' అంటాడు)

అ. వై : (దగ్గరగావచ్చి) ఏమిటది చంద్రికా మళ్ళీ ఉపచారాలు మొదలెట్టావ ?—ఇదివరకు జరిగిన సంగతి గుర్తులేదూ ?—వా అక్కణ్ణుంచి. ఇంద కాఫీతాగు.

చం : అక్కడుంచండి—మందుతెస్తా. (లోపలకు వెళ్ళిపోతుంది)

అ. వై : ఆగు ! ఏమిటిది చంద్రికా—మందు నువ్వుతీసుకురావాలా ఏమిటి ? (లోపలకు చూస్తూ) పెరుమాళ్ళూ—మందు తీసుకురా. ఐనా ఇందులో నువ్వు చేసిందేముంది ? అడ్డువస్తే తగిలింది. అంతేగా ! దీనికింత రాద్ధాంతం—గోలావా ? ప్రూఫ్రూ—రిహార్సల్సు కానివ్వండి. (రామం నెమ్మదిగా లేస్తాడు) ఇదివరకు ఇట్లాగే అడ్డం వొచ్చి దెబ్బతిన్నావు కదా—సిగ్గులేదటయ్యా—పోనీఅని ఆమె మంచిమాట లాడుతోంది. ఇవాళ మళ్ళీ వెళ్ళి చెప్పు—నిన్ను ప్రేమిస్తున్నానని ! ఛీ ఛీ—

[రామం అతనికేసి తలతిప్పిచూసి, మళ్ళీ తిప్పేసుకొని వీధిలోకి పోబోతాడు.]

అ. వై : తగినశాస్తి జరిగిందిలే: లేకపోతే, ప్రేమా అవ్వా—

చం : ఏమండీ రామంగారూ, ఎక్కడికి, ఎక్కడికి బయల్దేరుతున్నారు ?

రామం : ఎక్కడికీ లేదండీ. మీరు రిహార్సల్స్ చేస్తారుగా. బయట కూచుంటాను.

చం : కంట్లో కాస్త మందువేసుకుని వెళ్ళండి.

అ. వై : నీకెందుకు చంద్రికా మధ్య ? చెబుతూంటే వినిపించుకోవేమిటి ? రా, రిహార్సల్స్ వేద్దాం.

చం : (అతనికేసి తీక్షణంగా చూసి) పెరుమాళ్ళూ—పెరుమాళ్ళూ—

పెరు : వచ్చానండమ్మగారు(వస్తూ) ఇదిగోమందు. (సీసా ఇస్తాడు)

చం : (తీసుకుని) రండి మందువేస్తాను. (రామాన్ని తీసుకొచ్చి కూచోపెట్టి, కంట్లో మందు వెయ్యబోతుంది)

అ. వై : (ఈపాటికే ఉగ్రుడైపోతాడు) చెబుతూవుంటే కొస్త కూడా వినిపించుకోవేం—వీల్లేదు, నువ్వు మందు వెయ్యటానికి వీల్లేదు! (ఆమె చేతిమీదకొట్టి సీసాను తుళ్ళించివేస్తాడు. రామంవేపు తిరిగి) ఛీ—(రామం నెమ్మదిగా కంటిమీద చెయ్యిపెట్టుకుని లోపలకు పోతాడు.)

చం : మీకేం మతుందా పోయిందా—ఆయన కంటిమీద దెబ్బ కొట్టింది నేను. కాకపోయినా, తోడినటుడు బాధపడుతూ వుంటే మందువెయ్యటం సహించలేరూ?

అ. వై : నిన్ను అగౌరవం చేస్తున్న ఈ విలన్ గాడికి మందువేస్తావా!

చం : అతనేం విలన్ కాదు—నన్ను ప్రేమించా నన్నాడేగాని—నన్నేమన్నా హింసలుపెట్టాడా — పెళ్ళిచేసుకోమని బలవంతం చేశాడా ?

అ. వై : ఏమిటిది చంద్రికా—అయ్యా రామశాస్త్రయ్యగారూ — మీరు వెంటనే ఈ రామాన్ని తీసి పారేసి ఇంకో వ్యక్తిని ఆ వేషానికి నియోగిస్తారా లేక, నన్ను వెళ్ళిపొమ్మంటారా? (పోబోతాడు.)

వ.శా : అయ్యా—వైకుంఠంగారూ, అయ్యా (వనకొండ వెళ్ళిపోతాడు.)

చం : అయన్నే వెళ్ళనివ్వండి రామశాస్త్రయ్యగారూ—ఎంతదూరం వెళ్తాడో నేనూ చూస్తాను.

అ. వై : (ఆగి, ఆమెకేసి కోపంగాచూస్తూ) అంటే నే నెక్కడికీ వెళ్ళలేనని నీ ఉద్దేశం? చంద్రికా—నిన్ను నేను ప్రేమిస్తున్నాను కాబట్టి నువ్వేంచేసినా నేను సహిస్తాననుకుంటున్నావు! కాని నాముందే నువ్వు విలన్ గాడిని పట్టుకుని లాలిస్తూ బుజ్జగిస్తూ వుంటే కళ్ళుమూసుకుని కూచుంటాననుకున్నావుకాబోలు! నన్ను ప్రేమిస్తున్నానని, పెళ్ళి చేసుకుంటానని మాయమాటలుచెప్పి నాటకంలో నటించినట్టు నటించావన్నమాట !

చం : మిమ్మల్ని ప్రేమించటం లేదని, పెళ్లి చేసుకోటం లేదని ఎవరు చెప్పారు? ఎందుకట్లా లేనిపోనివి కల్పించుకుంటారు?

అ.వై : మరేమిటి దీనర్థం? నిజంగా నన్నే ప్రేమిస్తూవుంటే నేను వద్దంటూ వున్నా ఈ బిలకాగాడిపై జాలిచూపిస్తావా?

చం : చూస్తూవుంటే మీ ధోరణి శ్రుతిమించిపోతోంది. మిమ్మల్ని ప్రేమిస్తున్నంతమాత్రాన ఇంకో వ్యక్తిపై జాలిచూపకూడదన్న మాట!

అ.వై : వీల్లేదు. ఒక దుర్మార్గుడిపై జాలిచూపిస్తున్నాను అని చెబితే నేను నమ్ముతాననుకున్నావా? నిన్ను ప్రేమించి పెళ్ళి చేసుకుని భర్త కాబోతున్న వ్యక్తిముందు, నువ్వు ఇంకొకడితో సయ్యాటలాడుతూ—

చం : ఛీ—కనికరం, జాలి, మంచీ-చెడ్డా ఏమీలేని కట్టె రాతిగుండె! మీ లాంటివాళ్లయినా సహృదయం లేని మీలాంటి మనిషిని నేను పెళ్ళిచేసుకోలేను!

అ.వై : చంద్రికా—ఏం మాట్లాడుతున్నావో ఆలోచించే మాట్లాడుతున్నావా?

చం : (వినిపించుకోక) కేవలం నామీద మీకున్న ప్రేమే కాదు నాక్కావలసింది—మీలోవున్న కరుణకూడా నాక్కావాలి. —ఇటువంటి సమయంలో కూడా స్వార్థం చూపించుకుంటున్న మీరు—నిజమైన దుష్టులు!

అ.వై : చంద్రికా—మాటలు జాగ్రత్తగా రానీ! (పైకిరాబోతాడు).

చం : ఆగండి—ఈ క్షణంనుంచీ నామీద మీకేమీ అధికారం లేదు. మిమ్మల్ని నేను పూర్తిగా వొదులుకుంటున్నాను.

అ.వై. నోరుజారి ఏమేమిటో మాట్లాడుతున్నావు—తర్వాత విచారిస్తావు చంద్రికా?

చం : విచారించాల్సిన అవసరం నాకేం లేదు. ఏ వ్యక్తి హృదయంలో ఏముందో తెలుసుకున్నందుకు నిజంగా నేనిప్పుడు సంతోషిస్తున్నాను. మీ కంటె రామంగారు ఎన్నివిధాలో గొప్పవారు! మీరే అనవసరంగా అతనిపై లేనిపోనివన్నీ కల్పించి నన్ను రెచ్చగొట్టారు! ఇహ వాదన అనవసరం! మీరు వెళ్ళండి!

[గోపాలం నిర్ఘాంతపోతాడు, ఇంతవరకూ దూరంగావుండి ఇదంతా చూస్తున్న వాళ్ళంతా, దగ్గరగావస్తారు.]

అ. రా : (చప్పట్లుకొట్టి) ఆహా! కథకి బ్రహ్మాండమయిన ట్విస్టు!

వ. రా : ఎంతమార్పు!

అ. గో : కొద్ది సెకండ్లలో, చిన్న సంఘటనతో గొప్పమార్పు!

చం : (సర్దుకొని) అయ్యా, రిహార్సల్సులో ఈ గొడవంతా తీసుకొచ్చి డిస్టర్బ్ చేశాను. క్షమించండి. ఇక మన నాటకం ఎట్లా జరగాలో అట్లా సవ్యంగా జరుగుతుంది—ఎవరికి లభించాల్సిన పాత్రలు వాళ్లకు లభించాయి!

అ. వై. (నోటమాటరానివాడల్లే) అయితే అంతా నిజమేనా చంద్రికా?

చం : నిజంకాక, నాటకం రిహార్సలు అనుకున్నారా? సరే, ఆ సంగతేం ఇంక ఎత్తవద్దు. అయ్యా, నేనిప్పుడు రిహార్సల్సు చేయకూడలేను. రామసాధయ్యగారూ, రేపంతా రిహార్సల్సు సరిగ్గా చేసుకొని, నాటకం చక్కగా ఆడదాం సెలవు— (పోబోతుంది)

అ. వై : ఆగు! ఇటువంటి నిర్ణయాలు చెయ్యటానికి నీ ఇష్టమేం పనికిరాదు. ఇకమీదట నీముందు నేను ఏరకమయిన పాత్ర కూడా ధరించను. ఇది నా నిర్ణయం! రామసాధయ్యగారూ—దయవుంచి, ఇంకెవర్నైనా చూసుకోండి సెలవు. (వరచా రాపోతాడు)

అ. గో : కొంపముంచేశాడు రామసాధయ్యగారూ!

అ. రా : చచ్చాం!

వ. రా : (తెప్పరిల్లి) వెళ్లనివ్వండి. 'అంతయు మనమేలు కొరకే' అన్నారు. ఇటువంటి మనిషితో ఎప్పుడూ మనకు చిక్కు వుండనే వుంటుంది. ఏం ఫరవాలేదు— కొన్ని కారణాలవల్ల నాటకం తేదీ మార్చాల్సివచ్చిందని నోటీసులు పంపుతాను. రెండురోజుల్లో ఎవర్నైనా తయారుచెయ్యవచ్చు!

అ. రా : భేష్! మీది గొప్పనిర్ణయమే. కాని దీనివల్ల మన నాటకం మాత్రమే దారిలో పడలేదు. —చంద్రిక జీవితంకూడా దార్లో పడింది. ఏమిటీ —

వ. రా : అమ్మా కస్తూరి—ఏమిటో అనుకున్నాను గాని—నీది మా గొప్ప మున్నితహృదయం సుమా!

అ. రా : మొత్తానికి నీతికథలాంటి కథగల కథ సీకథ! ఏమంటే— (నవ్వుతాడు)

అ. గో : ఇంతకూ హీరోగారు కనిపించరేం?

వ. రా : ఆయన పాపం లోపలకుపోయారు. రామంగారూ — [రామం లోపల్నుంచివస్తాడు.]

అ. గో : మీ నాయక పాత్రను మీరు శాశ్వతంగా నిలబెట్టుకున్నందుకు మిమ్మల్ని అభినందించకతప్పదు. (షేక్ హాండ్ చేస్తాడు. అ. రా., వ. రా. కూడా అతన్ని నవ్వుతూ అభినందిస్తారు).

రామం : ఏమిటండీ—నాకేం అర్థంకావటంలేదు. ఎందుకండీ ఇదంతా?

చం : ఈ నాటకంలో మీరు హీరో పాత్ర ధరిస్తున్నందుకు — వస్తారా పోదాం!

రామం : (అగమ్యంగా) ఎక్కడికి?—

చం : రండి—(పోతుంది)

రామం : (అర్థంకాక చూస్తాడు)

అ. రా : వెళ్లండి—ఆమె జీవితనాటకంలోనే హీరో పాత్ర ధరింపచేస్తున్నారు—

రామం : అ౯!

అ. గో : వెళ్లండి—వెళ్లండి—

రామం : సెలవు—(పోతాడు)

వ. రా : కథ మొత్తానికి కంచికి వెళ్లింది.

అ. గో : ఇహ మనమూ ఇంటికిపోవొచ్చు!

సేరు : (వీధిలోంచివస్తూ) అయ్యగారు—సైకిల్ రిక్షావాడికి మూడు రూపాయిలయిందంటూ—ఇచ్చేస్తే అమ్మగార్ని దిగబెట్టి అలా పోతాట్ట!

అ. రా : ఈ కథ మాత్రం కంచికివెళ్లదు కాబోలు!

అ. గో : హీరోయిన్ గారు ఇంటికిపోతున్నారుగా—ఈ కథ కూడా ఇక కంచికి పోతుంది!

సేరు : అమ్మగార్ని దింపేసి రిక్షావాడిని మళ్లీ రమ్మని చెప్పమంటూ రేటండీ!

వ. రా : ఇంకా ఎందుకురా—ఇంద ఇచ్చెయ్ (డబ్బులిచ్చి నవ్వుతూ) పదండి—మనమూ ఇళ్లకుపోదాం!

[అంతా నవ్వుతూ పోతుండగా తెర]